

EFENDİMİZİN ÇOK EVLİLİĞİ VE HANIMLARI

<http://muslimbeliefs.com/video/polygamy-prophet-muhammad-pbuh/>

Hazirlik Sorulari:

1. Efendimiz (SAV) ilk evliliği kaç yaşında ve kiminle yapmıştır?
2. Efendimizin (SAV) evliliklerindeki sebepleri sayınız.
3. Efendimizin (SAV) hanımlarını sayarak nasıl evlendiğini söyleyiniz.

Peygamberimiz çok kadınla evlenmesini kınıyorlar. Bu hususta bizleri aydınlatır mısınız?

Hemen arz edeyim ki, bu hususta ileri-geri söz söyleyenler, hiçbir şey okumamış ve düşünmemiş kimselerdir. Eğer, “Megâzi ‘ ve “Siyer”e azıcık bakmak zahmetine katlansalardı, kendilerini küçük düşürecek böyle bir soruyu sormayacaklardı.

Bu soruyu şimdiye kadar, beş altı yerde benden sordular; ben de her defasında eksik-tamam bazı şeyler anlatmağa çalıştım. Bu defa da onlardan hatırımda kalanları tekrar edeceğim.

Peygamberler Sultanı Zât-ı Risâlet-penâhın izdivaçlarında, değişik yönler vardır: Zât-ı Ahmediye’ye (sav) taâlluk eden hususlar, umumî olarak izdivaçlarında gözetilmiş olabilecek hedef ve maksatlar; bir kısım zarûretler ve nihayet zevcâtın hususi durumlarının gereğini yerine getirme gibi keyfiyetler... Şimdi sırasıyla bu hususları teker teker tahlil edelim.

Mevzûu ilk önce, o pâk şahsiyete bakan yönüyle ele alalım. 1. Her şeyden evvel bilinmelidir ki, O mübebbel Zât, yirmibeş yaşına kadar hiç evlenmedi. O sıcak memleketin hususi durumu da nazar-ı itibara alınacak olursa, bu kadar zaman iffetiyle yaşaması ve bunun da, dün ve bugün böylece kabul ve teslim edilmesi, Onda iffetin esas olduğunu ve müthiş bir irade ve nefis hâkimiyeti bulunduğunu gösterir. Eğer bu hususta, küçük bir inhiraf bulunsaydı, dünkü ve bugünkü düşmanları, bunu cihâna ilân etmekten bir an bile geri kalmayacaklardı. Halbuki eski ve yeni bütün hasımları, Ona hiç olmayacak şeyleri isnat ettikleri hâlde, bu istikamette bir şey söyleme cüretini gösterememişlerdir.

2. Peygamberimiz (sav) ilk izdivaçlarını, yirmibeş yaşlarında iken yaptılar. Bu izdivaç Allah ve Resûlü katında çok yüce ve müstesnâ; fakat başından iki defa evlenme geçmiş kırk yaşındaki bir kadınla olmuştu. Bu mutlu yuva tam yirmiüç sene devam etmiş ve peygamberliğin sekizinci senesi, kapanan bir perde gibi arkada acı bir hasret bırakarak sona ermişti. Bu defa Efendimiz (sav) yirmibeş yaşına kadar olduğu gibi, yine yapayalnız kalmıştı. Evet, aile, çoluk-çocuk her şeyiyle yirmiüç senelik bu mesut hayattan sonra, yeniden dört-beş sene bekâr olarak yaşamışlardı ki; yaşları da elli üçe ulaşmış bulunuyordu.

3. İşte, bütün izdivaçları da böyle izdivaca alâkanın azaldığı bu yaştan(53 yaşından) sonra başlar ve devam eder ki; sıcak bir memlekette elli beş yaşından sonra yapılan izdivaçta, beşerîlik ve shevîlik görmek, ne insafla ne de ızanla kat’iyyen telif edilemez.

Burada akla gelen diğer bir mesele de, Peygamberlik müessesesiyle çok evlenmenin te’lifi keyfiyetidir. Buna da bir iki cümle ile temas etmek istiyorum.

1.Evvêlâ, bilinmelidir ki, bunu serraşte edenler, ya hiçbir din ve prensip kabul etmeyenlerdir ki, onların böyle bir şeyi kınamaya aslâ ve kat'â hakları yoktur; zîrâ onlar, bütün prensiplere karşı râfizîdirler. Hiçbir kânun ve kayda tâbi olmaksızın, pek-çok kadınla münasebet kurar; hatta mahremleriyle dahi nikâhı tecviz ederler. Yahut bunlar, Hıristiyan ve Yahudi gibi ehl-i kitap olanlardır. Onların hücumu da, insafsızca, garazlı ve teemmül edilmeden yapılmış, hattâ kendi namlarına üzülecek bir keyfiyettir. Çünkü, (2.)İncil ve İncil ehlinin kabul ve tesüm ettiği; Tevrat ve Tevrat ehlinin, kendi peygamberleri bilip uydukları, nice Enbiyâyı İzâm vardır ki; bunlar daha çok kadınla evlenmiş ve başlarından daha çok nikâh geçmiştir. Bir Süleyman ve Davut Peygamberleri düşününce, her iki cemaatin de nasıl haksız ve tecâvüz içinde buldukları açıkça ortaya çıkar.(3) Binâenaleyh, çok kadınla izdivacı, Peygamberimiz (sav) başlatmadığı gibi; aynı zamanda çok izdivâç, nübüvvetin ruhuna da zıt değildir. Kaldı ki; daha sonra anlatmağa çalışacağım hususlarda görüleceği gibi "taaddüt-ü zevcât"ın peygamberlik vazifesi nokta-i nazarından, tasavvurlar fevkinde fâideleri vardır.

Evet,(4) çok kadınla izdivâç, bilhassa ahkâmla gelen Enbiyâ için bir bakıma zarûrîdir. Zîrâ, dinin, aile mahremiyeti içinde cereyan eden pek çok yönleri vardır ki, ona ancak bir insanın nikâhlısı muttali olabilir. Binâenaleyh, dinin bu yönlerini anlatmak için herhangi bir istiâre ve kinâyeye başvurmadan ki çok defa bu türlü anlatma tarzı anlamayı bulandırır ve istinbatı zorlaştırır her şeyi alabildiğine vuzûh içinde anlatacak, mürşidelere ihtiyaç vardır.

İşte, (5)her şeyden evvel, nübüvvet hânesinde olan bu temiz ve pâkize zevcât, kadınlık âlemine karşı irşâd ve tebliğ vazifesinin sorumluları ve nakilcileri bulunmaları itibariyle, peygamber için de, peygamberlik için de; kadınlık âlemi için de gerekli, hattâ elzem olur.

Diğer bir husus da, umumî mânâda Efendimiz'in zevceleriyle alâkalı oluyor ki, o da:

(6)Zevceler arasında, yaşlı, orta yaşlı ve gençler bulunması itibariyle, bu devre ve dönemlerin hepsine ait çeşitli ahkâm vaz'ediliyor. Ve bizzat peygamber (sav) hânesi içinde bulunan bu Pâkize zevceler sayesinde tatbik imkânı buluyordu.

(7)Zevceler her birerleri, çeşitli oymaklardan olması sebebiyle, evvelâ o kabileler arasında; sonra da muazzez şahsiyetiyle akrabalık tesis buyurduğu bütün cemâatler içinde, köklü bir sevgi ve alâkaya yol açılıyordu. Her kabile ve oymak, O'nu, kendinden biliyor, din hissini yanında, Cibrillî bir bağlılıkla O'na karşı derin bir alâka hissediyordu.

Her kabileden aldığı kadın, O'nun hayatında ve irtihalinden sonra, kendi cemâatı arasında çok ciddi dînî hizmete vesîle olabiliyor; uzak yakın bütün akrabalarına, zâhir ve bâtın-ı Ahmediye (sav) hususunda tercümanlık yapıyordu. Bu sayede O'nun kabilesi de, kadın ve erkeğiyle, Kur'ân'ı, tefsîri, hadîsi ondan öğreniyor ve dinin ruhuna vâkıf olabiliyordu.

(8)Bu izdivaçlar vâsıtasıyla, Nebiyy-i Ekmel, âdetâ bütün Ceziret-ül Arabla yakınlık te'sis etmiş gibi, her hânenin, teklifsiz misafiri hâline gelmişti. Herkes bu karâbet vasıtasıyla o mehâbet âbidesine yaklaşabiliyor ve dînî umûru öğrenme fırsatını buluyordu. Aynı zamanda bu ayrı ayrı aşîretlerin her biri, bir çeşit, kendini ona yakın sayıyor ve bununla iftihar ediyordu. Mahzum Oğulları, Ümmü Seleme (ra) vasıtasıyla; Emevîler, Ümm-ü Habîbe (ra) vasıtasıyla; Hâşimîler, Zeynep bint-i Cahş (ra) vasıtasıyla kendilerini ona yakın kabul edip, bahtiyar sayıyorlardı...

Buraya kadar olanlar umumî mânâda ve bazı yönleriyle de, diğer peygamberlere şâmil olacak şekilde idi. Şimdi bir de,hususî mânâda ve teker teker her zevcenin serencâmesi içinde, meseleyi ele alalım:

Evet, burada dahi göreceğiz ki; mantık, vahiy ile müeyyed O Zât'ı hayat-ı seniyyesi karşısında toprak kadar aşağı kalıyor; ta'bir-i diğerle beşer düşüncesi Fetânet-i Â'zam önünde rükûa varıp iki-büklüm oluyor.

1.İlk zevceleri -seyyidetinâ- Hz. Hatîce'dir. (ra) Kendinden onbeş yaş daha büyük olan bu nâdîde kadınla izdivaçları, her evlilik için en büyük örnek mâhiyetindedir. O, bütün bir hayat boyu, derin bir vefâ ve sadakatle eşlerine bağlı kaldıkları gibi, zevcelerinin vefatından sonra dahi O'nu hiçbir zaman unutmamış, hatta her vesîle ve fırsatta O'ndan bahisler açmıştır.

Hz. Hatîce'den sonra Peygamberimiz (sav) dört-beş sene evlenmediler. Başlarında birçok yetim bulunmasına rağmen, onların meûnetine katlanıp , bir bakıma hem annelik, hem de babalık vazifesini yürüttüler. Muhâl-farz, evvel ve âhir kadınlara karşı küçük bir za'fı olsaydı, böyle mi hareket ederlerdi?..

2.Sıra itibariyle olmasa bile ikinci zevceleri, Aişe-i Sıddîka'dır. En yakın arkadaşının kızı. Acı, tatlı bütün bir hayatı beraber yaşayan bu büyük insana karşı, Nebî'nin en mu'tenâ ikramı... Umum neseplerin sona erdiği günde, sona ermeyen karâbetiyle onun yanında bulunma şerefi ancak bu sayede olacaktır. Evet, Aişe-i Sıddîka ile, Hz. Ebubekir, maddî-mânevî hiçbir boşluk bırakmayacak şekilde kurb-u Nebevîye mazhar olmuşlardı.

Ayrıca, Hz. Âişe gibi çok zekî bir nâdire-i fitrat, davâyı nübüvveteye tam vâris olabilecek yaradılıştaki idi. İzdivaçtan sonraki hayatı ve daha sonraki hizmetleriyle katiiyen sübut bulmuştur ki; O muallâ varlık, ancak Nebî zevcesi olabilirdi. Zira O, yerinde en büyük hadisçi, en mükemmel tefsirci ve en nâdîde fıkıhçı olarak kendini gösteriyor, zâhir ve bâtın-ı Muhammedi (sav) emsâlsiz kavrayışıyla, bihakkın temsil ediyordu.

Bunun içindir ki; Efendimize rüyasında, onunla izdivaç yapacağı işâr ediliyor ve henüz gözlerine başka hayâl girmeden peygamber hânesine kadem basıyordu...

Bu sayede O, Hz. Ebubekir (ra) için vesîle-i şeref olacak ve kadınlık âlemi içinde, bütün istîdat ve kâbiliyetlerini inkişaf ettirerek, Efendimizin en başta talebelerinden biri olma hüviyetiyle, büyük mürşide ve mübelliğe olmaya hazırlanacaktı. İşte böylece, O da hem bir zevce, hem de bir talebe olarak saadet hânesine intisap etmiş bulunuyordu.

3.Yine izdivaç sırasına göre olmamakla beraber üçüncü zevceleri, Ümmü Seleme'dir (ra). Mahzum Oymağı'ndan ve ilk Müslümanlardan olan Ümmü Seleme, Mekke'de tazyik görmüş; ilk olarak Habeşistan'a, ikinci defa da Medine'ye hicret etmiş ve o günkü şartlara göre ilk saftakiler arasında yer almıştı.

Kendisiyle beraber bu uzun ve meşakkatli yolculuklara katlanan bir de kocası vardı. Ve, Ümmü Seleme'nin nazarında eşi, menendi olmayan bir insandı. **Bütün çile devrini beraber yaşadığı, bu eşsiz hayat arkadaşı Ebu Seleme'yi Medine'de kaybedince çocuklarıyla baş başa kaldı.** Yurdundan, yuvasından uzak, bir sürü yetimle, hayat külfetini yüklenmiş bu kadına, ilk şefkat

elini, Ebubekir ve Ömer (ra) uzatırlar; fakat o bu talepleri reddetti;zîrâ Onun gözünde Ebu Seleme'nin yerini dolduracak insan yoktu.

Nihayet, izdivaç teklifiyle Allah Resûlü (sav) O'na el uzattı. Bu izdivaç da gayet tabiiydi, zira İslâm ve iman uğrunda hiçbir fedâkârlıktan dûr olmayan bu muallâ kadın, arabın en soylu oymağı içinde uzun zaman yaşadktan sonra yapayalnız kalmıştı ve dilencilige terk edilemezdi. Hele ihlâs, samimiyet ve İslâm için katlandığı şeyler düşünülünce, ona muhakkak ki el uzatılmalıydı... Ve, işte Kâinatın Fahri, onu nikâhı altına alırken bu inâyet elini uzatmıştı. Evet, gençliğinden beri yaptığı; kimsesizleri görüp gözetme ve yetimlere el uzatma iş ve vazifesini, o günkü şartların iktizasına göre bu şekilde yerine getiriyordu.

Ümmü Seleme de Hz. Aişe gibi dirâyet ve fetâneti olan bir kadındı. Bir mürşide ve mübelliğe olma isti'dâdındaydı. Onun için bir taraftan şefkat eli Onu, himâyeye alırken diğer taraftan da, bilhassa kadınlık âleminin medyûn-u şükran olabileceği bir talebe daha ilim ve irşad medresesine kabul ediliyordu.

Yoksa, altmış yaşına yaklaşmış Fahr-i Kâinat Efendimizin, bir sürü çocuğu olan, bir dul kadınla evlenmesini ve evlenip bir sürü külfet altına girmesini, başka hiçbir şeyle îzah edemeyiz. Hele şehvîlik ve kadınlara düşkünlükle aslâ ve kat'â!...

4. Bir diğer zevceleri de Remle bint-i Ebi Süfyan'dır (Ümmü Habîbe). Peygamber (sav) ve peygamberlik karşısında bir müddet küfrü temsil eden birinin kızı... Bu da ilk Müslüman olanlardan ve birinci safda yerini alanlardandı. Çile devrinde Habeşistan'a hicreti, orada kocasının önce tenassur etmesini, sonra da vefâtını görmüş müzdarip bir kadın...

O gün Sahâbi, sayı itibariyle az; mal yönünden fakirdi. Her hangi birine bakacak, medar-ı maîşetini temin edecek durumları yoktu. Buna göre, Ümmü Habîbe ne yapacaktı? Ya tenassur edip, Hıristiyanların yardımına mazhar olacak; ya küfür yuvası olan baba evine dönecek veya kapı kapı dolaşp dilenecekti. Bu en dindar, en soylu, aile itibariyle en zengin kadının bunlardan hiçbirini yapması mümkün değildi. Bir tek şey kalıyordu; o da Efendimizin müdâhalesi ve muâlecesi...

İşte, Ümmü Habîbe ile izdivaçta da bu yapılıyordu. Dini için her türlü fedakârlığa katlanmış bu kadın, yurdundan yuvasından uzak; zenciler arasında; kocasının irtidat ve vefâtı kendisini dilgîr ettiği günlerde; Necâşinin huzuruna çağırıp, Peygamberimizle nikâhının kıyılması gibi en tabiî bir şey yapılıyordu. Bunu değil kınamak "Rahmeten li'l-âlemîn"olmanın gerektirdiği bir hususun ifâsı sayarak alkışlamak lâzımdır.

Kaldı ki; bu büyük kadının da, emsâli gibi kadın-erkek Müslümanların irfan hayatına getireceği çok şey vardı. O da bu suretle hem bir zevce hem de bir talebe olarak, o saadethâneye intisap ediyordu.

Aynı zamanda bu evlilik sayesinde, Ebu Süfyan ailesi de, Hâne-i Nübüvveteye teklifsiz girip çıkma imkânını elde ediyor ve değişik bir bakış kazanarak yumuşamış oluyordu.. Hem değil sadece Ebu Süfyan ailesi, belki bütün Emeviler'de tesir icrâ edebilecek bir hâdise olma karakterinde. Hatta denebilir ki; alabildiğine sert ve bağnaz olan bu aile, Ümmü Habîbe'nin nikâhı sayesinde oldukça yumuşadı ve her türlü hayrı kabul etmeye hazır hâle geldi.

5. Saâdethânesine girenlerden biri de Zeynep bint-i Cahş'dır (ra). Alabildiğine asîl ve o kadar da ince, iç derinliğine sâhip Hz. Zeynep Sultân-ı Enbiyânın yakın akrabası ve yanı başında büyüyen, gelişen bir kadındı. Efendimiz (sav) Zeyd (ra) için Onu talep ettiği zaman, ailesi biraz çekimser kalmış ve bu arada Efendimize verme temâyülünü göstermişlerdi. Sonunda Peygamberimizin (sav) ısrarıyla Zeyd b. Hârise'ye vermeye râzı olmuşlardı.

Zeyd, bir zamanlar hürriyetini yitirmiş; esirler arasında girmiş ve sonra Kâinatın Efendisi tarafından hürriyetine kavuşturulmuş bir âzâtlı idi. Peygamber Efendimiz (sav) bu izdivaçtaki ısrârıyla, insanlar arasındaki müsâvâtı tesis, tahkîm ve tersîn etmek istiyor ve bu çetin işe de, yine yakınlarıyla başlıyordu. Ne var ki, Zeynep gibi çok yüce fitratlı bir kadın, emre imtisâlden ibâret olan bir evliliği, uzun sürdürmeyecek gibiydi. Bu evlilik, Zeyd için de bir şey getirmemiş ve sadece bir ızdırap ve hasret olmuştu.

Nihayet boşama hâdisesi oldu; fakat Efendimiz Zeyd'i vaz geçirmeye ve evliliğin devam ettirilmesine çalışıyordu. Tam o esnâda, Cibrîl (as) geldi ve semâvi fermanla, Zeynep'in Efendimizle izdivaç etmesi emrini getirdi. Efendimizin maruz kaldığı imtihan oldukça ağırdı, zira, o güne kadar, kimsenin cesaret edemediği bir şey yapıyor ve yerleşmiş, kök salmış âdetlere karşı, ilân-ı harp ediliyordu. Bu çok çetin bir mücâdeleydi. Ancak Allah emrettiği için yapılabilirdi. Ve işte Efendimiz, derin bir kulluk şuûruyla, nezih şahsiyetine karşı çok ağır gelen bu işi yaptı. Hz. Âişe'nin dediği gibi, muhâl-farz, peygamberimizin, Vahy-i Münzel'den bir şeyi ketmetmesi câiz olsaydı Zeyneb'le izdivâcını emreden âyetleri ketmederdi. Evet, Zât-ı Risâlet Penâhiye o kadar ağır gelmişti...

İlâhi hikmet ise, bu temiz ve yüce varlığı, Peygamber hânesine sokmak, ilim ve irfan yönüyle hazırlamak, irşad ve tebliğle vazifeli kılmak istiyordu. Nihayet, öyle de oldu. Ve daha sonraki nezih hayatı boyunca, Peygamber zevceliğinin iktizâ ettiği inceliklere riâyet etti.

Ayrıca, câhiliye devrinde, evlâtlıklara evlât deniyor ve onların eşleri de aynen evlâdın eşi gibi kabul ediliyordu. Câhiliyyeye ait bu âdet, kaldırılmak murat buyurulunca, yine tatbikata Efendimizle başlandı. Herhangi bir kimseye "evlâdım" demekle, evlâdınız olamayacağı gibi, "evlâdım" dediğinizin zevcesi de geliniz olamaz.

Zeynep'le izdivaç hususunda söylenecek daha çok şey olmakla beraber, sual-cevap mevzuunun istiap haddini aşacağı için, şimdilik tek başına tahlîl edileceği âna havale ediyor ve kısa kesiyorum.

6. Saâdet hânesiyle şerefyap olanlardan biri de, Cüveyriye bint'ül-Hâris'dir. Gayr-i müslim olan kabîlesine karşı harp edilmiş ve kadın erkek esârete dūçar olmuşlardı. Hissiyatı alt üst olmuş, gururu kırılmış bu saray mensubu kadın, huzûr-u risâlete getirildiğinde, kin ve nefretle doluydu.

İşte o zaman Fetânet-i Âzam, yağdan kıl çekme kolaylığı içinde meseleyi bir hamlede hâlletti.

Hz. Cüveyriye (ra) ile nikâh akdedince Cüveyriye, müminlerin anası mevküne yükseldi ve sahabenin bakışında bîr ihtirâm âbidesi hâline geldi. Hele Ashâp-ı Resulullâh'ın "Peygamberin akrabaları esir edilmez" deyip, ellerindeki esirleri bırakınca, hem Cüveyriye (ra) hem de aşîretin gönlü fethediliverdi.

Görülüyor ki, Peygamberimiz altmış yaşları dolaylarında, yaptıkları bu izdivaçta dahi pek çok meseleyi bir çırpıda hâlleliyor; kızıl kıyamet hâdiselerin içinde, sulh ve sükûn meltemleri estiriyordu.

7. Talihliler arasına karışanlardan birisi de, Safiyye bint-i Huyey'dir. (ra) Hayber emirlerinden birinin kızı. Meşhur, Hayber Vakası'nda, babası, kardeşi ve kocası öldürülmüş, kavim kabilesi de esir edilmişti. Safiyye (ra) büyük bir öfke ve intikâm hırsıyla yanıp tutuşuyordu. Nikâh akdedilip, müminlerin hürmet duyacağı, Efendimize zevce olma muâllâ mevküne yükselince, Ashabın (ra) "anam-anam"ta'zimleri ve Efendimizin eritici ve tüketici yüceliği karşısında, Safiyye de (ra) olup biten her şeyi unuttu ve Peygamberimize zevce olmakla iftihar etmeye başladı.

Ayrıca, Hz. Safiyye vasıtasıyla pek çok Yahudinin, Efendimizi yakından görüp tanıma ve yumuşama imkânı da doğuyordu. Bir şeyle her şey yapan ve bir fiilinde binler hikmet bulunan Hazreti Allah, (cc) bütün izdivaçlarda olduğu gibi, bunda da pek çok hayır ve bereket yaratmıştı.

Bundan başka, düşmanlarının iç âlemine muttalî olma bakımından, ümmetine bir ders vermiş olabileceğini zikretmek de muvafık olur zannederim. Hele hele Yahudilere karşı. Hazreti Safiyye ve emsâli ayrı milletlerden olan kadınların, o milletlerin iç durumlarına nüfûz bakımından büyük ehemmiyeti vardır; elverir ki insan onların hâin olanlarıyla kendi sırlarını düşmanlara kaptırmasın.

8. Bu bahtiyarlardan biri de Sevde'dir. İlk safta yerini alanlardan; kocasıyla Habeşistan'a hicret edenlerden ve Ümmü-Habibe'nin kaderine benzer şekilde, kocasının vefatıyla ortada kalanlardan.

Efendimiz, bu kalbi kırığın da, yarasını sardı; Onu perişan olmadan kurtardı ve O'na enîs oldu. Zaten sadece Efendimizin nikâhı altında bulunmayı düşünen bu büyük kadının, dünya adına istediği başka hiçbir şey de yoktu.

İşte bütün izdivaçlarında, bu türlü hikmet ve maslahatlar bulunan Peygamber Efendimiz (sav) hiç mi hiç nefsânî duygularıyla bu işin içine girmemiştir. Ya Râşid Halifelerin ilk ikisine karşı olduğu gibi, vezirleriyle bir karâbet te'sisi ve zevcesi olacak kadındaki istidat ve kabiliyet veya teker teker, diğerlerinde gördüğümüz gibi, başka hikmet ve maslahatlarla evlenmiş ve büyük yük ve meûnetlerin altına girmiştir.

Bunlardan başka, bu kadar kadının, mesken, nafaka, elbise gibi ihtiyaçlarını, en âdil şekilde temin etmesi ve onlara karşı muâmelesinde kılı kırk yararcasına, adâlet ve hakkâniyete riâyette bulunması; aralarında meydana gelmesi muhtemel huzursuzlukları peşinen önlemesi, vârid olan geçimsizlikleri yağdan kıl çekme rahatlığı içinde hâlletmesi, Bernard Shaw'ın ifadesiyle "En büyük problemleri kahve içme kolaylığı içinde hâlleden" O müstesnâ Zât'ın peygamberliğine delâlet eder...

Bir kadın ve bir iki çocuğun dahi, idaresinin ne kadar müşkül olduğunu gören ve bilen bizler; daha evvel başka yuvalar kurmuş; başka âile yapılarına şahit olmuş; girdiği yuvalarda farklı mîzaclar kazanmış pek çok kadını, bir şür âhengi ve ritmi içinde idare eden, o muâllâ ve mübeccel varlık karşısında iki büklüm oluyoruz.

Bir husus kaldı ki, o da, zevcelerin adedinin, ümmetine meşru kılınan adedin üstünde olma keyfiyetidir. Bu, bir hususî teşrî'dir. Evet, bildiğimiz ve bilemediğimiz pek çok maslahat ve hikmetleri hâvi bir hususî kanundur. Bir müddet bu mevzuda mutlak izin verilmiş; belli bir müddet sonra ise sınır konmuş ve evlenmesi yasak edilmiştir.

Suâlin ehemmiyetine binaen, mevzuu uzatma lüzumunu duydum; mazur görüleceğini umarım.

M. Fethullah Gülen

HZ. MUHAMMED VE HANIMLARI

Hz. Muhammed (SAV) baba ve koca olarak en mükemmel örnektir. O eşlerine karşı çok şefkatli ve müsamalıydı. O olmadan yaşayamaz, onsuz bir hayat düşünemezler, ondan ayrı kalamazlardı.

İkinci eşi Sevde Validemizi daha Mekke'de iken nikahladı. Ancak bazı nedenlerden dolayı onu boşamak istedi. Kadın bunu duyunca çok üzüldü ve hemen ona koştu, yalvarırcasına: *"Ey Allahın Rasulü! Senden dünyalık hiçbir şey istemiyorum. Ama ne olur beni eşin olmaktan mahrum etme. Ben ahirete de senin eşin olarak gitmek istiyorum. Başka hiçbir şey umursaman¹"* dedi. Onun bu arzusu Peygamber tarafından kabul edildi ve Sevde hep ezvacı tahirattan biri olarak kaldı.

Bu onların gönlünde taht kuran Allah Resulünün (SAV) konumuydu. Eğer onlardan birini boşayacak olsa, o, kapısının eşiğinde kıyamete kadar beklerdi.

Bir keresinde mali durumu sonucunda Hz. Hafsa'dan bir rahatsızlık hissedince *"İsterse onu serbest bırakayım"* gibi tesir edecek bir ifade kullanmıştı da bu öneri onu dehşete düşürmeye yetmişti. Araya girenler onun ne güzel bir kadın olduğunu ısrarla anlatarak boşamamasını istedi. Hz. Peygamber boşamadığı gibi, en sadık arkadaşının kızını hep vefalı eşi olarak nikahında tuttu.

Allah Rasulünden ayrılık ölümden beter bir felaketti. Butün hanımları aynı şeyi hissedirdi. İki Cihan serveri onların gönlünde taht kurmuş, onlarda iki cihan serveriyle

¹ Müslim Rada' 47

bütünleşmişti. Onun mübarek, yumuşak ve tabii hayatını o kadar paylaşmışlardı ki, aralarından ayrılrsa havasızlıktan ölürlendi.

Onun ölümünden geriye büyük hasret ve hicran kaldı. Hz. Ebu Bekir ve Ömer her ne zaman hanımlarını ziyaret etseler onları ağlarken buldular. Ağlamaları ömür boyu sürecekmış gibiydi. Allah rasulü onlar üzerinde silinmez izler bırakmıştı. Onu unutamazlardı. Bir dönemde nikahında dokuz hanımı hemde ciddi bir problemle karşılaşmadan, her birisiyle eşit şekilde ilişki kurarak tutmuştu. O, nazik ve narin bir aile reisiydi. Hiçbir zaman sert ve kaba davranmadı. Koca olarak mükemmel bir şekilde bu görevini yerine getirmesi Onun Allahın Resulü olduğunu gösterir.

Vefatından birkaç gün önce *“Kul Rabbiyle dünya arasında muhayyer bırakıldı. O, Rabbini seçti²”* dedi. Büyük fetanet insanı Ebu Bekir, ‘kul’ sözünü söyleyen aynı şahıs olduğunun farkına varınca ağlamaya başladı. Günden güne onun hastalığı şiddetlendi, şiddetli baş ağrıları onu acıyla kıvrandırmaya başladı. Bu zor dönemde bile hanımlarına karşı incelik ve nezaketini devam ettirdi. Hanımlarını tek tek odalarında ziyaret edecek gücü kalmadığı zamanda odalarından birinde konaklamak için hanımlarından izin istedi. Bütün hanımları kabul etti ve Allahın Rasulü (SAV) ömrünün son günlerini Hz. Aişenin odasında geçirdi.

En zor şartlar altında bile hanımlarının haklarına riayet etti. Allah Rasulü böyle bir insandı!

Cömertliği ve nezaketinden dolayı hanımlarının her biri kendisini Allah Rasulünün en sevgilisi zannederdi. Bir kimsenin dokuz kadına eşit ve tam adaletle davranması fikri mümkün görünmediği için Allah Rasulü istemeyerek vuku bulacak kalbi temayüllerinden dolayı Allah’a istiğfarda bulunuyor ve şöyle dua ediyordu:

“İstemedem birine daha fazla sevgi gösterebilirim, bu da haksızlık olur. Onun için ey Rabbim! Benim gücümü aşan şeylerden dolayı rahmetine sığınırım³”.

Bu ne incelik ve zerafet! Herhangi bir kimse bu inceliği gösterebilir mi? Kalbi temayüllerini kısmen saklasalar bunu zeka ve irade güçlerine bir alamet kabul ederler. Bazen

² Buhari, Salta, 80

³ Tirmizi, Nikah, 41/ Buhari, Adab, 68.

zekalarını arzederken bilmeden hatalarını açığa vururlar. Hatası olmamasına rağmen Allah Rasulü Cenabı Hakktan bağışlanmasını istiyordu.

Onun inceliği hanımlarının ruhlarına o kadar derin sirayet etmiş ki, O'nun ayrılığı hiç bitmez bir hicran gibi gelmişti. İslam yasakladığı için intihar etmemişlerdi. Ama hayat onlar için nihayetsiz bir keder dinmez göz yaşısı olmuştu.

Allah Rasulü bütün kadınlara kibar ve ince davranıyordu ve herkese de kadınlara karşı kibar davranılmasını tavsiye ediyordu. Onun inceliği Sa'd b. Ebi Vakkas tarafından şöyle rivayet ediliyor:

“Hz Ömer şöyle dedi: *“Bir gün Allah Rasulünün huzuruna gittim ve onun tebessüm eder buldum. “Allah seni ebediyen güldürsün, ey Allahın Rasulü!” dedim ve niçin güldüğünü sordum. Yine tebessümle şu cevabı verdi: şu kadınların haline gülüyorum. Sen gelmeden benim önümde konuşuyorlardı. Sesini duyunca birden kayboldular. Bu cevabın üzerine sesimi yükselttim ve: “Ey kendi nefislerinin düşmanları! Demek benden korkuyorsunuz da Allah Rasulünden korkmayıp onun yanında saygısızlık yapıyorsunuz? dedim. “Sen katı kalpli ve sertsin’ diye cevap verdiler⁴”.*

Hz. Ömerde kadınlara karşı inceydi. Ancak en güzel insan bile Hz. Yusuf'un güzelliğiyle kıyaslanınca çirkin görünür. Öylede Hz. Ömerin incelik ve zerafeti peygamber efendimizle kıyaslanınca sert ve katı görünür.

Kadınlar Allah Rasulünün yumuşaklık incelik ve nezaketini görmüşlerdi. Bundan dolayı Hz. Ömerin davranışlarını sert ve katı olarak değerlendiriyorlardı. Halbuki Ömer (r.a) Hilafet yükünü eksiksiz omuzlayarak Peygamberden sonra en büyük örneklerden biri olacaktı. O her davranışında adalet gözetiyor, doğruyu yanlıştan ayırmak için büyük çaba sarf ediyordu. O kendini halifelik makamına taşıyacak özelliklere sahipti. bu özelliklerden bazıları bize çok sert gelebilir, fakat ancak bu özelliklerden dolayı sorumluluk yükünü omuzlayabilirdi.

Allah Rasulü (SAV) bir arkadaş gibi hanımlarıyla meseleleri müzakere ederdi. O vahiy ile yönlendirildiği için hanımlarının fikirlerine ihtiyacı yoktu. Ama o ümmetine bir şeyler öğretmek istiyordu. O güne kadar olanın aksine Kadın islamda çok mualla bir yere

⁴ Buhari, Şurut, 15

oturtulacaktı. Allah Rasulü kendi hanımlarıyla olan ilişkisi vasıtasıyla bizlere öğretmeye başlıyordu.

Hanımlarıyla İstişaresi

İlk başta Hudeybiye anlaşması Müslümanlara çok ağır gelmişti. Hiç mecalleri kalmamış gibiydiler. Anlaşmayı reddetip Mekkeye, girmek muhtemel sonuçlarıyla karşılaşmak istediler. Allah Rasulü kendisiyle birlikte olanlara kurbanlarını kesmelerini ve ihramdan çıkmalarını emretti. Ancak bazı sahabe kararsızdı. Kararının değişmesini beklediler. Muhammed (SAV) emrini bir kere daha tekrarladı. Fakat bu emir onların gönülsüzlüğünü değiştirmede. Onlar Allah Resulüne karşı gelmiyorlardı fakat kararını değiştireceğini ümit ediyorlardı. Çünkü Kabeyi tavaf etmek üzere yola çıkmışlardı, yarı yoldan dönmek istemiyorlardı.

Sahabenin bu durumunu sezince İki Cihan Serveri hemen çadırına döndü ve hanımı Ümmü Selemenin fikrini sordu. Bu büyük kadın, Allah resulünün görüşüne katıyyen ihtiyacı olmadığını şuurlunda, kendi görüşünü açıkladı. Allah Rasulü böyle yapmakla bize içtimai bir ders veriyordu. Böyle önemli meselelerde kadınlar ile görüş alış verişinde bulunmanın hiçbir yanlış yanı olmadığını öğrenmeliyiz.

O Allah Rasulüne şöyle dedi: *“Ya Rasulullah! Emrini bir daha tekrar etme. Belki muhalefet ederler ve bu yüzden mahvolurlar. Fakat sen kurbanlarını kes ve ihramdan çık. Onlar verdiği emrin kesinliğini anlayınca ister istemez sana itaat edeceklerdir⁵.”* Hemen eline bir bıçak alarak dışarı çıktı ve kendi kurbanlarını kesmeye başladılar. Sahabeler de kendi kurbanlarını kesmeye başladı. Artık verdiği karardan dönmeyeceğini herkes anlamıştı.

Her hayırlı iş gibi şura ve meşveretde ilk defa bizzat Allah Rasulü tarafından kendi hanesinde sonrada daha geniş toplumlar tarafından uygulandı. Biz hala onun hanımlarıyla ilişkisini anlamaktan uzak; içerdeki büyük hazinenin farkında olmadan bahçede dolaşıyoruz.

Kadın hakları savucunuları da dahil bir çok kimsenin aklında hala kadın ikinci dereceden bir varlıktır. Oysa bize göre kadın ancak kendisiyle diğer yarımın işe yaradığı bir

⁵. Buhari, Şurut, 15

bütünün yarısıdır. İki yarım birlişince biz gerçek insan birliğinin teşekkül edeceğine inanırız. Bu birlik teşekkül etmediği zaman ne insanlık ne Peygamberlik ne evliya ne de İslamiyet vardır.

Efendimiz nurlu beyanlarıyla kadınlara karşı lütufkar olmaya teşvik ediyordu. O şöyle buyurdu: *“Müminlerin İman bakımından en mükemmeli ahlakı en güzel olanıdır. Ahlakı en güzel olanınız da kadınlarına en güzel davrananınızdır.”*⁶

Anlaşıyor ki, kadınlık, insanlık tarihinde bir kere gerçek manada onurlandırılmıştır; o da Hz Muhammed (SAV) zamanında olmuştur.

Onun hanımlarından bir kaçı daha müreffeh bir hayat istemiş ve: *“Diğer Müslümanlar gibi daha rahat yaşayamazmıyız? Hiç olmazsa günde bir kerecik olsun çorba içemezmiyiz? Daha güzel elbiseler alamazmıyız?”* demişlerdi. İlk bakışta bu tür istekler masum ve haklı gelebilir. Fakat onlar kıyamete kadar gelecek İslam ailelerine örnek olacak bir ailenin fertleriydi.

Allah Rasulü (SAV) ziyaretlerine gitmemek ve evine çekilmekle onlara karşı tavır takındı. Hadise hemen duyulmuştu, herkes mescide koşup ağlamaya başladı. Sevgili Peygamberlerini kederlendiren en küçük bir hadise bile Müslümanları ağlatmaya yetmişti. Müslümanlar Allah Rasulüne o kadar yakındılar ki en küçük bir hadise bile onları huzursuz etmeye yetiyordu.

Tahyir hadisesi (Allah Rasulünün eşlerine tanıdığı alternatif)

Allah Rasulünün hanımları onunla birlikte yaşama veya onu terketme mevzunda muhayyer bırakılmışlardı. Bu olay, *tahyir hadisesi* olarak adlandırıldığı gibi *ila hadisesi* olarakta adlandırılır. Hadise Kuranda şöyle anlatılır:

“Ey peygamber! Hanımlarına söyle: “Eğer dünya hayatı ve onun zinetini istiyorsanız, gelin size başışta bulunayım ve güzellikle salıvereyim. Eğer Allahı, Peygamberini ve ahiret yurdunu istiyorsanız bilin ki, Allah içinizden iyi davrananlara büyük ecir hazırlamıştır.” (Ahzab, 33: 28-29)

⁶ Ebu Davud, Sünne, 15; Tirmizi Rada', 11

Peygamberin en yakın iki arkadaşı, Hz. Ebu Bekir ve Hz. Ömer, kızları olayla doğrudan ilgili olduğu için olaya farklı yaklaştılar ve hemen mescide koştular.

Allah rasulünü görmek istediler, fakat Hz peygamber yanlarına çıkmadı. Ancak üçüncü taleplerinde kendilerine izin verilince kızlarını tartaklamaya başladılar. Allah Rasulü onları seyrediyordu... ve sadece: *“istediklerini veremem”*⁷ diyordu.

Kuran onlara; *“Ey peygamber hanımları! Sizler herhangi bir kadın gibi değilsiniz!”* (ahzab 33:32) diyordu. Belki başkaları sadece kendilerine yüklenen farzları yerine getirmekle kurtulabilirlerdi, ama bu dinin merkezinde bulunanlar kendilerini tamamen bu dine adanmışlar ki merkezde zayıflık görülmesin. Peygamber hanımı olmanın bazı avantajları vardı, fakat bu avantajlar sorumluluk ve riskleri de beraberinde getirmekteydi. Allah rasulü onları ‘misal’ olarak hazırlıyordu. Allah Rasulü onların dünyaya dalıp salih amellerinin karşılığını dünyada tüketip de Ayetin hükmüne dahil olmalarından korkuyordu:

"Dünyadaki hayatınızda güzel olan her şeyinizi harcadınız, onların zevkini sürdünüz"

(Ahkaf 46:20)

Peygamber hanesinde sıkıntılı bir hayat vardı. Bu sıkıntılı hayattan dolayı, açık veya kapalı, bazı küçük taleplede bulunmuşlardı. Fakat onların konumları diğerlerinden farklıydı, dünyaya dalmaları beklenemezdi.

Bazı büyükler bütün bir ömür gülmemiş ve hayatlarında karınlarını bir kez bile doyurmamışlardı. Bir örnek ömründe hiç gülmeyen Fudayl ibn İyaz ... O ömründe bir kez gülmüştü... güldüğü zamanda insanlar hayretle sordular. O da: *“Bu gün bana oğlum Alinin vefatı haberini verdiler. Allah seviyormuş diye sevindim, onun için tebessüm ettim”* dedi⁸. Böyle bir kimsenin durumu bu olunca Allahtan çok korkan ve bütün **Müslümanların anneleri** olarak kabul edilen Allah Rasulünün hanımlarının durum çok farklı olacaktı. Dünya ve Ukbada **Allah Rasulüyle birlikte olmak kolay değildi.** Onun için de bu müstesna kadınlar bir imtihana tabi tutulacaklardı. Allah Rasulüde onları kendi fakir hanesiyle dünyanın debdebeleri arasında muhayyer bıraktı. Eğer dünyayı tercih edecek olurlarsa Allah Rasulü istediklerini verecek, fakat onları serbest bırakacaktı. Eğer Allah ve Rasülünü seçecek olurlarsa sahip oldukları dünyalıklarla yetinmek zorundaydılar. Zira, o hanenin hususiyetiydi bu. Çünkü bu aile

⁷ Müslim, Talak,34-35

⁸ Ebu Nuaym, Hilye, 8.100.

müstesna bir aileydi, onun efradı da müstesna olmak zorundaydı. Aile reisinin seçildiği gibi eşleri ve çocukları da seçilmişti.

Allah Rasulü ilk defa Hz. Aişeyi çağırdı ve: *“Seninle bir şey görüşmek istiyorum ama, karar vermeden önce anne ve babanla görüşsen iyi olur”* dedikten sonra yukarıda zikrettiğimiz ayeti okudu. Onun cevabı tam siddik bir babanın, siddika kızından beklenen bir cevaptı:

“Ey Allahın Rasulü! ana ve babamla bu mevzuda mı konuşacağım? Vallahi ben Allah ve Rasulünü tercih ediyorum” dedi.

Daha sonsarısını Aişe validemiz şöyle anlatıyor: *“Allah Rasulü bütün hanımlarından aynı cevabı aldı. Hiç biri farklı bir görüşte bulunmadılar. Ben ne söylediysem aynısını söylediler”*⁹

Onların hepsi aynı şeyi söylediler... çünkü onlar adeta Allah Rasulüyle bütünleşmişlerdi. Farklı olamazlardı da.. eğer Alah Rasulü onlara hiç iftar etmeksizin bütün bir hayat oruç tutmalarını söyleseydi, bunu yapacaklardı, seve seve katlanacaklardı... ölünceye kadar hayatın sıkıntılarına katlandılarda...

Hanımları arasında lüks hayatı yaşamış olanlar vardı. Bunlardan biri Hz. Safiyyeydi... Kendisininde esir olarak alındığı Hayber savaşında, babasını ve kocasını kaybetmişti. Allah Rasulüne çok kızmış olmalıydı, fakat Onu görünce bütün duyguları değişti. Diğer kadınlarla aynı kaderi paylaştılar... paylaştılar çünkü Allah rasulünün sevgisi gönüllerine işlemişti. Safiyye yahudi kökendilydi... bir gün bu, yüzüne vurulunca çok üzülde ve üzüntüsünü dile getirerek bu durumu Allah Rasulüne aktardı. Efendimiz de onu şöyle söyleyerek teselli etti: *“Bir daha sana böyle bir şey diyecek olurlarsa, sen de onlara şu cevabı ver: “Benim babam, Hz. Harun, amcam Hz. Musa, kocamda gördüğünüz gibi, Hz. Muhammed Mustafa’dır. Övünecek benden daha fazla neyiniz var?”*¹⁰.

Kuran Allah Rasulünün hanımlarının inananların anneleri olduğunu beyan eder (Ahzab, 33:6). Aradan 14 asır geçmesine rağmen hala Haticeye, Aişeye Ümmü Selemeye, Hafsa ve diğerlerine anne derken zevk duyarız. Bu duyguyu Allah rasulü yüzünden hissederiz. Bazıları gerçek annelerinden daha çok his duyarlar.

⁹ Müslim Talak, 35

¹⁰ Tirmizi Menakıb, 64

Sonuç olarak, Allah rasulü mükemmel bir aile reisiydi. Bir çok kadını kolayca idare etmek, onların gönüllerinde taht kurmak, akıllarını ve ruhlarını eğitmekle birlikte, kendi ümmetiyle ilgili görevlerini ihmal etmediği gibi tavizde vermemiştir. Bu onun risaletinin açık bir delilidir. Bu tek delil olsaydı, onun peygamberliğini ispatlamak için yeterdi.

Allah Rasulü ve Çocuklar

Allah Rasulü (SAV) hayatın her alanında mükemmel bir insandı. İnsanlar onu kendileriyle veya kendi dönemlerinin sözüm ona 'büyük şahsiyetleriyle' kıyaslamamalı. Araştırmacılar da hayatın her sahasında mükemmel bir insanı... ruhanilerin kendine müteşekkir olduğu insanı arıyor gibi onu araştırmalıdır. Eğer onlar Hz Muhammed'i arayacaklarsa Onu mutlaka kendi boyutunda aramalı. Bizim gibi doğru düzgün hayal kurmasını bile beceremeyen insanların ona ulaşması mümkün değil. Çünkü Allah özel nimeti olarak, ona her sahada üstünlük bahşetmiştir.

Allah Rasulü gerçekten insanlığın iftihar tablosudur. Bir iftihar tablosu olarak yaşadı ve gurub etti. İnsanlık onun gibi birisin görmedi ve göremeyecek... onu çağdaşları bile tam olarak anlayamadı. Onların çoğu onu anlayamazdı. Ama ümmeti içinde onu bilip saygı duyanlar her gün artmaktadır.

O müstesna bir aile reisi, mükemmel bir baba, eşi menendi olmayan bir dedeydi. O her yönüyle müstesna idi.

O çocuklarına fevkalade şefkatle muamale eder ve onların nazarlarını maaliyata çevirmeyi de ihmal etmezdi. Onlara ebessüm eder, onları okşar ve severdi, fakat asla uhrevi meseleleri ihmal etmelerinde izin vermezdi. Dünyevi meselelerde olabildiğince açık, Allahla aralarındaki münasebeti devam ettirme bakımından da gayet ciddi ve vakarlı... bir taraftan insanca yaşamayı gösterirken diğer taraftanda onların dini vazifelerini ihmal etmelerine izin vermezdi. O çürümelerine meydan vermeyecek ve onları sürekli uhrevi alame hazırlamak için çok dikkat edecekti. O sırat-ı müstakim üzereydi.. bu Onun ilahi ilhama mazhar fetanetinin bir başka yönünü teşkil ediyordu...

Müslim tarafından rivayet edilen bir hadiste Allah rasulünün hizmetçisi payesine ulaşmış ve bunu fasılasız kemal-i sadakatla devam ettiren Enes bin Malik diyor ki:

“Aile fertlerine karşı, Hz. Muhammed (SAV)dan daha şefkatlisini görmedim”¹¹

Allah Rasulü o kadar merhametli, o kadar samimi ve içtendi ki kimse onunla kıyaslanamazdı.

Bu itiraf sadece bizim tarafımızdan yapılsa ehemmiyetsiz görülebilirdi. Fakat karıncayı bile incitmeyen milyonlarca refet ve şefkat insanı Onun bütün insanlığı kucaklayacak kadar şefkatli olduğunu ilan ve itiraf ediyorlar.

O da her birimiz gibi insandı... fakat bütün insanlarla ilişki kursun diye Allah onun kalbinde derin bir şefkat vazetmişti.. onun için Allah Rasulü hem aile fertlerine hemde diğer insanlara karşı müstesna bir sevgiyle dopdoluydu.

Bütün çocukları ölmüştü. Kıpti asıllı Mariye validemizden olma, en son çocuğu İbrahim de uzun yaşamadı.Allah rasulü hayattayken onca işine rağmen bakıcının gözetiminde olan İbrahimi ziyaret eder, onu kucağına alır, öper ve okşar... sonrada evine dönerdi.¹² Vefat ettiği zamanda Allah Rasulü onu kucağına alıp bağrına basarak, gözleri yaşlı hüznünü ifade etmişti. Bazılar Allah Rasulünün bu haline şaşırınca O da şu cevabı vermişti: **“Gözler yaşarır kalpler mahzun olur, fakat biz Allahın hoşnut olduğundan başka bir şey söylemeyiz diyerek dilini işaret etmiş ve: “Allah bizi bununla muahze edecek¹³” demişti. O insanların en merhametlisi, en şefkatlisi idi.**

Torunları Hasan ve Hüseyini sırtına alıp dolaştırırdı. O seviyedeki bir insanın bunu yapması mümkünmüydü? Fakat o hiç tereddütsüz yapardı. Böyle yapmakla onların sonraları kazanacağı şerefi müjdeliyordu. Yine bir gün Hz. Hasan ve Hüseyin onun sırtındayken Hz. Ömer Peygamberin hanesine girdi. **Onları böyle şerefli bir yerde görünce ‘Ne güzel bineğiniz var’ dedi. Ve hemen Allah Rasulü ekledi: “Onlar ne güzel süvariler!”¹⁴** Onlar Allah Rasulünün kendilerini nasıl şereflilediğinin farkında olmayabilirler. Fakat, gelecekte onların kazanacağı mevki ile Ehli Beytin başı olarak Allah Rasul onları şerefliendiriyordu. Evliyanın en müstesna şahsiyetleri onların soyundan gelecekti. Onun bu iltifatları sadece torunlarına has değildi... onun bütün soyu da bu iltifattan nasiplenecekti. Bundan dolayı Allah Rasulünün ehli beytinin müşhur bir ferdi Abdulkadir Geylani şöyle der: **“Allah Rasulünün mübarek ayakları, benim**

¹¹ Müslim, Fadaıl, 63

¹² Müslim, Fadaıl, 62

¹³ Buhari, Cenaiz, 44, Müslim Fadaıl, 62; İbn Mace, Cenaiz,53

¹⁴ Hindi, Kenzul-Ummal, 13.650

omuzumda; benim ayağım da bütün evliyanın omuzundadır.” Bu ifade kıyamete kadar gelecek bütün evliya içindi.

Allah Rasulü çocuklarının yetişmesi hususunda da orta yolu takip etti. Bütün çocukları ve torunlarını çok sevip sevgisini onların kalbine yerleştirdiği gibi sevgisinin kötüye kullanılmasına asla müde etmedi. Onun evlatları arasında kasden yanlış yapan yoktu ama hataen bir yanlış yapılmışsa, Allah Rasulünün muhafazası onları son andada olsa dalaletten korurdu. Bütün bunları onları sevgiyle kuşatarak ve vakar havası oluşturarak yaptı. **Mesela bir defasında Hasan veya Hüseyin kendilerine sadaka olarak verilen hurmayı yemek istemişlerdi de Allah rasulü hemen koşarak ellerinden alıp: “Bize sadaka olarak verilen hurma haramdır”¹⁵ demişti. Harama karşı daha çocukluklarından itibaren onları duyarlı yetiştirmekle Allah Resulü terbiyeye dair önemli bir prensibi bize talim ediyordu.**

Medineye her dönüşünde birkaç çocuğu bineğine alırdı. Bu durumlarda Allah Rasulü sadece kendi torunlarını kucağına almaz hanesinde ve hanesinin yakınlarında olan bütün çocukları da kucağına basardı. Bu engin şefkati sayesinde çocukların gönlünde taht kuruyordu.

O bütün çocukları severdi. Hasan ve Hüseyini sevdiği gibi torunu Üsameyi’de severdi. Çoğu zaman dışarı çıkarken Üsameyi omuzlarına alırdı. Hatta bazen nafile namazları kılarken bile onu omuzlarına alır, secdeye vardığında onu yere bırakır bitirdiği zamanda tekrar omuzlarına alırdı.¹⁶

Üsameye olan bu derin sevgisini, bir on yıl öncesine kadar kızlarını diri diri gömen topluma kız çocuklarına nasıl muamele yapılması gerektiğini öğretmek için gösteriyordu. Bu toplum içinde Allah Rasulünün torunlarına gösterdiği alaka, alışılmamış, o güne kadar kimsenin görmediği bir alakaydı.

İslama göre kız-erkek ayrımı yoktur. Bunu bizzat Allah Rasulü göstermiştir. Nasıl olabilir ki? Onlardan biri Hz Muhammed diğer Hatice; biri Adem diğer Havva; biri Ali diğer Fatıma. Her büyük erkeğin arkasında büyük bir kadın var.

¹⁵ İbn Hanbel, 2. 279; Müslim Zekat, 161

¹⁶ Buhari Adab 18; İbn Sa’d Tabagat, 8, 39

Allah Rasulünün kızı Fatıma ehli beytinin annesidir. O bizimde annemizdir. Allah Rasulü, kızı Fatıma yanına girince hemen kalkar elinden tutup kendi oturduğu yere oturtur... kendisinin ve ailesinin sıhhatini sorar, onu okşar ve iltifat ederdi.

Hz Fatımayı kendi canı gibi severdi... kendisine olan bu sevgisini bilen Fatıma da O'nu kendi canından çok severdi. Onun en büyük görevi kıyamete kadar gelecek evliya ve asfiyaya nüvelik etmektir. Babasını ve Onun islama çağrı metodunu göstermektir. Onun için vefatını haber verdiğinde ağlayıp inlemiş, ilk vefat edip kendisine kavuşacak olanında o olduğunu söyleyince de çok sevinmişti.¹⁷ O babasını babası da onu sevdi.. Allah Rasulü Fatımayı severken bile tamamen ölçülüydü ve onu insan ruhunun yükselmesi gereken alemlere göre yetiştirmişti.

Allah Rasulü kızı fatımayı eğittiği gibi aile efradı ile Sahabesini de öbür dünyaya hazır olacak şekilde eğitmişti. İnsan ebed için yaratılmıştır. Onları ancak ebediyet ve Ebedi Zat tatmin eder. Onun için insan bilerek veya bilmeyerek Onu isteyip arzular. Bütün dinlerin ve bütün peygamberlerin mesajların özü öbür dünyayla ilgilidir. Bunun için Allah rasulü onları ebedi huzur ve saadete hazırlarken, Kendisinin huzurunda tadacakları bu huzur ve saadetin örneklerini veriyordu. **Fatıma bir defasında Allah Rasulünün huzuruna boynunda bir gerdanlıkla gelmişti (diğer bir rivayete göre bilezikle gelmişti) de Allah Rasulü: "İster misin ki halk –dünyanın ve semanın sakinleri- Peygamberin kızı elinde cehennemden bir zincir taşıyor (takıyor) desin?"**

Onları sevdi ve nazarlarını ahirete, diğer dünyaya ve ebedi güzelliklere... Allah'a çevirdi. Onun bu sözleri Hz. Fatımaya yetmişti. Zira bu söz onun gönlünde taht kuran ve bütün hücrelerine kadar işleyen insandan geliyordu. Onun için Hz. Fatıma diyor ki:

Hemen gerdanlığı sattım bir köle satın alıp hürriyetine kavuşturdum ve doğruca Allah Rasulüne gittim. Yaptıklarımı kendisine anlatınca sevindi ve ellerini açarak Allaha şükretti: Bütün hamd (kızım) fatımayı cehennemden koruyan Allaha dır¹⁸.

Elbette, Hz Fatıma gerdanlık takdığı için günahkar olmamıştı ama Allah Rasulü onu mukarrabin (Allaha yakın olanlar) dairesinde tutmak istiyordu. Efendimizin ikazı takva (Allah korkusu) ve kurb (Allaha yakınlık) içindi. Bu dünyaya karşı alakasızlık, bir yönüyle kıyamete kadar Müslüman ümmetini temsil edecek Ehli beyt analarının titizlik ve hassasiyetine uyan bir

¹⁷ Müslim, Fadaıl 98-99; Buhari Menakıb, 25

¹⁸ Nesai Zina, 39

örnekti. Hasan Hüseyin ve Zeyne'l-Abidin gibi abid kimselerin annesi olmak kolay bir görev değildi. Allah Rasulü önce onu Ehli beytin annesi sonrada Abdulkadir Geylani, Muhammed Bahuddin el-Nakşibendi, Ahmed Rifai, Ahmed Bedevi, Şazeli ve daha nicelerine anne olacak şekilde hazırlıyordu. Sanki ona: *"Kızım sen öyle biriyle evlenip gelin gideceksin ki o evden nice altın halkalar çıkacak. Boynundaki altın halkayı bırakta Nakşibendi, Rifai, Şazeli ve daha nicelerinin ruhunda ortaya çıkacak evliyalar halkasının annesi olmaya bak. Çünkü boynunda altın halkayla böyle büyük kimselerin annesi olmak kolay değil"*. Bunun için Allah Rasulü bu hususlarda kendi hanesine karşı daha sertti. O yüzünü öbür dünyaya dönerek onlara doğru yolu hatırlatıyor, adete dünyaya bütün pencerelerini kapatıyor ve Size gerek olan Allahlr diyordu.

Bütün ömürleri öbür dünyaya çevrili bir hayat yaşayacaklardı. Bunun içinde Allah Rasulü, sevgisinin gereği olarak, en çok sevdiklerini dünyevi pisliklerden temizliyor, dünyevi tozun-toprağın eteklerine bulaşmasına izin vermiyordu. Nazarlarını ulvi alemlere çeviriyor, kendisiyle birlikte olmak için onları hazırlıyordu.

Kişi sevdiğiyle beraberdir. Hz Muhammed (SAV) ı seviyorsanız onun yolunda olacaksınız, onun yolunda olanlar ötede onunla beraber olacaklardır. Ailesini ve Ashabını bu beraberliğe hazırlamak için Allah rasulü onları sevip bağrına basarken bu sevgiside yerinde kullanıyordu.

Buharı ve Müslim onun sisteminin diğer bir kesitini anlatıyor: Hz Ali tarafından anlatılan rivayette şöyle diyor:

"Evimizde hiç hizmetçimiz yoktu. Evin bütün işlerini bizzat Fatıma kendisi yapıyordu. Küçük bir evde oturuyorduk. Fatıma ocağı yakar ve yemek pişirmek için uğraşırđı. Çoğu zaman ateşi alevlendirmek için üflerken, elbisesini yakardı. Dahası ekmeğimizi pişirir ve eve su taşırdı. Değirmen taşı çevirmekten eli; su taşımaktadır omzu nasır bağlamıştı. Bu arada Medineye savaş esirleri getirildi. Allah Rasulü bu esirleri müracaat edenlere veriyordu. Fatımaya babasından bir hizmetçi almasını söyledim. O da gidip istedi.

Fatıma anlatmaya devam eder:

Babama gittim fakat evde yoktu. Hz. Aişe "geldiğinde ben haber veririm" dedi ve bende eve döndüm. Daha yatağa yeni girmiştik ki Allah Rasulü içeri girdi. Biz doğrulmak istedik

fakat o buna müsaade etmedi ve gelerek aramıza oturdu. Ayaklarının soğukluğunu vücudumda hissediyordum. Ne istediğimizi sordu bende durumu izah ettim. Allah Rasulü uhrevileşmiş bir vaziyette: Ey Fatıma! Allahtan kork ve Ona karşı vazifende kusur etme! (Allahın farzlarını yerine getir ve kocana itaat et) Sana başka bir şey daha söyleyeyim: Yatağa gitmek istediğin zaman otuz üç defa Sübhanallah, Elhamdülillah ve Allahu ekber de. Bu senin için hizmetçi almandan daha hayırlıdır.”¹⁹

Allah Rasulü şunu kastetmiştir: “Ben senin yüzünü diğer aleme çeviriyorum, bana ulaşmak ve benimle beraber olman için iki yol var: kulluk şuuru içinde Rabbine karşı vazifeni yerine getirmen ve kocana karşı olan sorumluluklarını yerine getirmen. Eğer bir hizmetçi sorumluluklarını yüklenirse bu vazifeni eksik yapmana sebep olabilir. Zülcenaheyn olman lazım ki yükseklere ulaşasın Nasıl bir erkek veya kadın Allahın Mükemmel kulu olabilir? Nasıl bir şahıs mükemmel bir insan olabilir ve mükellefiyetlerini yerine getirir? Senin vazifen bunların cevaplarını bulmandır.

İlk önce Allahın müstesna bir kulu ol. Kendi neslinden gelecek bütün evliyai temsil eden büyük insan Aliye karşı görevini yerine getir ki, bütün mükemmel eşyanın ve mükemmel insanların toplandığı yer, Cennette benimle birlikte olasın.

Bu arada istidradi olarak Hz. Ali hakkında bir şeyi anlatmadan geçemeyeceğim.Allah rasulü ona, kızını hiçbir tereddüt etmeden vermişti. Çünkü Hz Fatıma gibi bir Peygamber kızına koca ve Peygambere damat olmayı hak ediyordu. Zira o şah-ı evliya idi ve bu tabiatta yaratılmıştı. Bir gün Allah Rasulü ona şöyle demişti:

“Ey Ali! Her peygamberin nesli kendinden devam etmiştir, fakat benim neslim seninkinden devam edecek”²⁰

Ali peygamber neslinin, torunlarının... ismen zikretmek gerekirse Allah rasulünün Al-i beytinin babasıdır. Bunun için Aliye itaat etmek Peygambere itaat etmektir... Peygambere itaat ise Allaha itaattir. Onun için Aliyi seven Peygamberide sevmeli ve sünnetine uymalı.....

¹⁹ Buharı Fadaillü'l-Ashab, 9; Müslim Zikr, 80-81

²⁰ Bediüzzaman Said Nursi, Lemalar, 4. Lema.